

Sygn. akt I CZ 34/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P.

S.A. w W.

przeciwko Z. .o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 czerwca 2016 r.,

zażalenia pozwanej

na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 10 grudnia 2015 r.,

**oddala zażalenie i pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego Sądowi kończącemu
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji powoda P. i zażalenia pozwanego K. M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 grudnia 2014 r., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowił art. 386 § 4 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik pozwanej Z.K. zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa procesowego, tj. art. 386 § 4 k.p.c. przez błędne uznanie, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Należało zatem rozważyć, czy spełnione zostały przesłanki, od których braku wystąpienia zależy zasadność zażalenia pozwanej. Na poparcie swego twierdzenia o zasadności zażalenia pełnomocnik pozwanej powołał w szczególności postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., V CZ 77/13, w którym stwierdza się, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania uchybia zasadzie pełnej apelacji, która obowiązuje w polskim procesie cywilnym, jeśli sąd drugiej instancji w ramach kontroli instancyjnej nie przeprowadza własnego postępowania rozpoznawczego, w szczególności postępowania dowodowego, zmierzającego do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia, ograniczając się wyłącznie do kontroli prawidłowości postępowania prze sądem pierwszej instancji.

Jednakże pozwana nie ma racji. Sąd Apelacyjny nie ograniczył się, rozpoznając apelację pozwanej tylko do funkcji kontrolnej. Przedstawił szeroko i przekonująco, jakie zarzuty materialnoprawne i procesowe w ogóle nie zostały rozpoznane przez Sąd pierwszej instancji, a jaki mogą mieć one wpływ na zasadność żądania pozwu. W uzasadnieniu przytacza się, co do których zarzutów

podniesionych przez strony Sąd Okręgowy nie odniósł się w ogóle, nawet gdy chodzi o uzasadnienie legitymacji czynnej w sprawie oraz legitymacji biernej pozwanych. Kierując sprawę do ponownego rozpoznania Sąd drugiej instancji wskazał, czego w dotychczasowym postępowaniu rozpoznawczym nie uczyniono i co należy zbadać. Jest to jednocześnie tak duży zakres powinności Sądu pierwszej instancji, że mimo zasady apelacji pełnej nie może postępowanie drugoinstancyjne zastąpić pierwszej instancji, może natomiast je uzupełnić i poprawić. W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny wykazał, przytaczając także na poparcie swojego stanowiska odpowiednie orzecznictwo, że poza licznymi innymi jeszcze uchybieniami nie została rozpoznana istota sporu, a więc z pewnością spełnione zostały powołane na początku przesłanki zastosowania art. 386 § 4 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 r., I CZ 68/15, nie publ.).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania orzeczeniu kończącemu postępowanie w sprawie (art. 108 § 2 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.).

kc

db